

Sygn. akt: I C 70/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wiesław Kulpa
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Warzycka

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r. w Tarnobrzegu na rozprawie

sprawy z powództw **M. Z., D. Z. i K. Z. (1)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę kwoty 100.000 zł na rzecz każdego z powodów

I. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz każdego z powodów tj. M. Z., D. Z. i K. Z. (1) kwoty po 80.000 zł (osiemdziesiąt tysięcy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 września 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie – do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwa oddala,

III. nakazuje ściągnąć od każdego z powodów na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu tytułem opłaty w części od oddalonego powództwa z zasądzonego roszczenia kwoty po 1.000 zł (jeden tysiąc),

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu tytułem opłat od pozwów kwoty po 4.000 zł, czyli łącznie kwotę 12.000 zł (dwanaście tysięcy),

V. zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów tj. M. Z., D. Z. i K. Z. (1) tytułem zwrotu kosztów procesu kwoty po 2.376 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt sześć).

Sygn. akt. I C 70/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 maja 2017r.

Małoletni M. Z. i K. Z. (1) reprezentowani przez matkę E. Z. oraz D. Z. domagali się zasądzenia od (...) SA w W. na ich rzecz tytułem zadośćuczynienia kwot po 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.08.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 18 maja 2006r. miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego śmierć poniósł ich ojciec K. Z. (2). Był on kochającym i troskliwym ojcem. Jego śmierć wywołała u dzieci uczucie osamotnienia i smutku. Do chwili obecnej nie mogą pogodzić się z tą stratą. Często go wspominają, kultywując pamięć po nim.

Nakazem zapłaty z dnia 11 grudnia 2015r., sygn. akt I Nc 185/15 Referendarz Sądowy tut. Sądu uwzględnił roszczenie w całości i orzekł o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Naprowadził, że istnieje możliwość, iż zmarły przyczynił się do zaistnienia szkody. Podniósł, że doszło do zawarcia ugody pomiędzy powodami a pozwanym. Powodowie reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika rzekli się wszelkich roszczeń w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania po śmierci ojca. Naprowadził również, że powodowie występując z niniejszym pozwem nie wskazali jakie okoliczności uległy zmianie od czasu zawarcia ugody, zaś wypłacone dotychczas kwoty po 20.000 zł na rzecz każdego z nich w całości pokrywają doznaną przez nich krzywdę. Końcowo naprowadził również, że odsetki od ewentualnego zadośćuczynienia zasądzone winny być od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2006r. miał miejsce wypadek drogowy, na skutek którego śmierć poniósł K. Z. (2), ojciec powodów.

/bezsporne, odpis aktu zgonu – k. 46/

Wyrokiem z dnia 30 października 2006r., sygn. akt II K 373/06 Sąd Rejonowy w Mielcu uznał oskarżonego M. M. (1) za winnego tego, że w dniu 18 maja 2006r. w B. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej (...) na prostym odcinku drogi nie zachował należytej ostrożności, stracił panowanie nad kierowanym samochodem i zjechał na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do czołowego zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki F. (...) o nr rej (...) kierowanym przez K. Z. (2) w wyniku czego K. Z. (2) doznał wieoodłamowych uszkodzeń narządów wewnętrznych w tym uszkodzeń obu płuc i zmarł na miejscu zdarzenia a pasażer tego pojazdu H. S. doznał obrażeń głowy w tym krwiaka podtwardówkowego po stronie lewej mózgowia w następstwie których to obrażeń także zmarł na miejscu zdarzenia, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 kk.

/dowód: wyrok SR w Mielcu II K 373/06 z dn. 30.10.2006r. – k. 44-45/

W dniu wypadku sprawca szkody korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną.

/dowód: bezsporne/

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany decyzją z dnia 6 października 2006r. przyznał na rzecz każdego z powodów kwoty po 15.000 zł.

Na podstawie zawartej ugody z dnia 13 maja 2014r. ubezpieczyciel wypłacił na rzecz każdego z powodów dalsze kwoty po 5.000 zł.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2015r. powodowie wystąpili o wypłatę na ich rzecz zadośćuczynienia w wysokości po 120.000 zł. Pismem z dnia 22 września 2015r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty dalszych kwot, powołując się na zawartą ugode z dn. 13.05.2014r.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 48-50, decyzja z dn. 06.10.2006r. – k. 51-53, pismo z dn. 3.08.2015r. – k. 54-56, pismo z dn. 22.09.2015r. – k. 60/

W dacie wypadku K. Z. (2) miał 43 lata, D. miała 10 lat, K. – 7 lat i M. miał 4 lata. Tworzyli oni kochającą się rodzinę. K. Z. (2) był troskliwym ojcem. Angażował się w opiekę nad dziećmi. Ojciec pomagał im w nauce. Spędzał z nimi czas. Chodzili na wspólne spacerki, jeździli na wycieczki. Jego śmierć była dla powodów bardzo traumatycznym przeżyciem. Spowodowało to u nich poczucie ogromnego smutku i krzywdy. Do chwili obecnej nie pogodzili się z tą stratą. Powodowie wspominają ojca. Często odwiedzają jego grób, kultywując pamięć po nim.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu psychologii Sąd ustalił, że małoletni M. Z. był w naturalny sposób związany emocjonalnie ze swoim ojcem. K. Z. (2), ojciec małoletniego, angażował się w opiekę i wychowanie dzieci, spędzał z nimi czas, organizował zabawy przez co między innymi więź ta umacniała się. Śmierć ojca, z uwagi na więź łączącą małoletniego M. z nim, była dla niego traumatycznym przeżyciem, skutkującym nagłym zerwaniem silnej emocjonalnie więzi z osobą mu wówczas bliską, aktywnie obecną w jego życiu. M. w dacie śmierci ojca miał niespełna cztery lata, nie był w stanie zrozumieć tego co się dzieje, nie miał ukształtowanych mechanizmów radzenia sobie z taką sytuacją. Śmierć ojca istotnie zaburzyła harmonię jego rozwoju. Ze względu na śmierć ojca małoletni M. narażony był na doświadczanie szkód emocjonalnych – w wyniku zerwania bliskiej więzi emocjonalnej z ojcem, nagłych zmian w systemie rodzinnym istotnie zachwiane zostało jego poczucie bezpieczeństwa i stabilności rodzinnej skutkujące powstaniem zakłóceń w jego rozwoju społeczno – emocjonalnym, które są ujawniane również obecnie. M. został pozbawiony możliwości wzrastania w pełnej rodzinie oraz wzrastania w bliskiej obecności ojca, doświadczania z jego strony rodzicielskiej troski, miłości co miało niewątpliwie niekorzystny wpływ na jego rozwój. Ponadto chłopiec w swoim indywidualnym rozwoju został również pozbawiony wzorca do identyfikacji, wzorca do budowania własnej tożsamości. Z uwagi na długi okres czasu biegła nie była w stanie określić jak długo trwały bezpośrednie skutki, typowe dla przeżywania straty osoby najbliższej u małoletniego. Skutkiem pośrednim tego doświadczenia życiowego są natomiast w/w zakłócenia w jego rozwoju indywidualnym, trwające do chwili obecnej, które znacząco ograniczają jego potencjalne możliwości rozwoju. Skłonności małoletniego do tłumienia i wspierania emocji związanych ze śmiercią ojca, nieumiejętność ich adekwatnego odreagowania lub przepracowania skutkować może kumulowaniem się u M. trudnych w przeżywaniu emocji, utrwalaniem lękowego reagowania, w dalszym ciągu zakłócać jego rozwój. Wskazanym byłoby skorzystanie przez małoletniego z pomocy psychologicznej.

D. Z. łączyła z ojcem silna więź emocjonalna. Małoletnia doświadczyła aktywnej obecności ojca w swoim życiu oraz pozytywnych uczuć, którymi ją obdarowywał. Powyższe stanowi m. in. o tym, że śmierć ojca była dla niej trudnym, urazowym doświadczeniem. Nagła śmierć ojca spowodowała zerwanie więzi jaka łączyła D. Z. z ojcem, badana straciła obiekt miłości oraz możliwość obdarowywania miłością osoby bliskiej. W pierwszym okresie przeżywania straty przez D. Z., wystąpiły u badanej naturalne doznania, jakich dziecko doświadcza w takich sytuacjach tj. smutku, żalu, które znalazły również odzwierciedlenie w objawach psychosomatycznych. Ograniczeniu uległa również aktywność powódki, szczególnie w zakresie kontaktów społecznych. Skutkiem zerwania więzi z ojcem było również zachwianie poczucia bezpieczeństwa D. Z., stabilności rodzinnej. Okoliczności rodzinne związane z przeżywaniem straty po śmierci ojca spowodowały u badanej uruchomienie mechanizmów wyparcia i tłumienia emocji, nie sprzyjały skontrowaniu się przez nią z doświadczanym bólem co służy uzyskaniu dystansu wobec trudnych przeżyć i powrotu do równowagi emocjonalnej. Powyższe obecnie skutkuje u D. Z. częściową blokadą swojego potencjału osobowościowego (ograniczeniem aktywności, brakiem motywacji do wykorzystywania swoich potencjalnych możliwości, rozwoju zainteresowań), obniżeniem kompetencji społecznych. Wzrastanie bez obecności ojca niekorzystnie rzutuje również na kształtowanie się tożsamości dziewczyny, na budowanie poczucia własnej wartości, nabywania umiejętności zachowania się w relacjach z płcią przeciwną. W ocenie biegłej wskazanym byłby kontakt D. Z. z psychologiem w celu m. in. przepracowania tłumionych emocji związanych ze śmiercią ojca oraz podniesienia kompetencji społecznych, poczucia własnej wartości.

Małoletnią K. Z. (1) z ojcem łączyła silna więź emocjonalna. Na skutek śmierci ojca ta więź została zerwana. Było to dla niej traumatyczne przeżycie, tym bardziej, że śmierć ojca nastąpiła nagle. Reakcją małoletniej na to wydarzenie były naturalne doznania, jakich dziecko doświadcza w takich sytuacjach – szoku, smutku, żalu, bezradności w sytuacji doświadczania straty. Na skutek intensywnych, trudnych w przeżywaniu emocji u małoletniej w pierwszym okresie po śmierci ojca pojawiły się objawy psychosomatyczne. W kolejnych etapach rozwoju, ze względu na śmierć ojca małoletnia K. była narażona na ponoszenie szkód emocjonalnych - na skutek zerwania więzi z ojcem zachwiane zostało jej poczucie bezpieczeństwa, stabilizacji rodzinnej. Powyższe, w powiązaniu z okolicznościami rodzinnymi doświadczania straty, które powodowały u dzieci (w tym również u K.) konieczność tłumienia emocji, radzenia sobie z nimi indywidualnie spowodowało wystąpienie zakłóceń w funkcjonowaniu psychospołecznym małoletniej, w

tym ujawniane do chwili obecnej skłonności do doznawania niepokoju, napięcia psychicznego, przeżywania obaw i niepewności odnośnie przyszłości, reagowania uogólnionym lękiem w neutralnych lub obiektywnie bezpiecznych sytuacjach, ograniczenia w obszarze relacji społecznych, ograniczenie potencjalnych możliwości rozwojowych dziewczyny. Istotny jest również brak ojca w kształtowaniu się tożsamości dziewczyny, w budowaniu poczucia własnej wartości, nabywania umiejętności zachowania się w relacjach z płcią przeciwną. Po śmierci ojca małaletnia bez większych problemów podjęła aktywność szkolną, w kolejnych latach prawidłowo realizowała zadania rozwojowe co możliwe było dzięki właściwie prowadzonemu procesowi wychowawczemu, ukształtowaniu u małaletniej cech sumiennosci

odpowiedzialności, konsekwencji w dążeniu do celu, wytrwałości, prezentowanej hierarchii

wartości, w której nauka i wykształcenie cenione są wysoko. Wskazaniem byłby kontakt małaletniej z psychologiem w celu przepracowania tłumionych emocji związanych ze śmiercią ojca oraz obniżenia poziomu doświadczanego obecnie, uogólnionego lęku.

/opinie biegłego z zakresu psychologii – k. 168-170, 171-173 i 174-176/

Na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. L. Sąd ustalił, że do wypadku zaistniałego w dniu 18 maja 2006r. doszło na pasie ruchu właściwym dla kierunku jazdy samochodu F. (...). Kierujący samochodem R. (...) zjechał na przeciwny pas ruchu, po którym poruszał się samochód F. (...) i doprowadził do czołowego zderzenia. Swoim zachowaniem stworzył stan zagrożenia w ruchu drogowym i wywołał sytuację wypadkową. Zjazd samochodu R. mógł być dużym zaskoczeniem dla kierującego pojazdem F. (...). Tym samym nie można wykazać, aby kierujący pojazdem F. mógł uniknąć wypadku, czy też swoim zachowaniem przyczynił się do powstania zdarzenia.

/opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 201-212/

Sąd dał w całości wiarę dowodom z ujawnionych na rozprawie dokumentów, gdyż wszystkie zostały sporządzone przez uprawnione organy, w granicach przysługujących im kompetencji i w przepisanej formie, a ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i stron.

Na wiarę zasługują zeznania świadka E. Z. na okoliczność relacji łączących D. Z., K. Z. (1) i M. Z. z ojcem oraz skutków, jakie w życiu powodów wywołała jego śmierć. W takim samym zakresie przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania powódki D. Z..

Szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mają opinie biegłej z zakresu psychologii, w oparciu, o które Sąd ustalił okoliczności związane z aktualnym stanem psychicznym D. Z., K. Z. (1) i M. Z. oraz skutków, jakie wywołał u nich zaistniały wypadek. Opinie te są jasne, spójne i logiczne, a zawarte w nich wnioski końcowe zostały prawidłowo i dokładnie uzasadnione. Opinie sporządzone zostały zgodnie z zakreślonymi przez Sąd tezami dowodowymi, przez biegłego posiadającego wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Jako wiarygodną Sąd ocenił opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. L., na podstawie, której ustalono czy poszkodowany K. Z. (2) przyczynił się do zaistnienia wypadku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie odnieść należy się do zarzutu pozwanego w zakresie powagi rzeczy ugodzonej. Zwrócić trzeba tutaj uwagę, że w dacie zawarcia ugody powodowie byli małaletni. Zgodnie z brzmieniem art. 101 § 3 krio rodzice nie mogą bez zezwolenia sądu opiekuńczego dokonywać czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu ani wyrażać zgody na dokonywanie takich czynności przez dziecko. Do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, w kontekście stosowania przepisu art. 101 § 1 krio należy zaliczyć zrzeczenia się roszczeń odszkodowawczych w imieniu małaletnich

dzieci wobec osoby zobowiązanej do wynagrodzenia szkody, jak również czynności dyspozycyjne, podejmowane przez rodziców w postępowaniu sądowym w imieniu małoletniego dziecka, takie jak zawarcie ugody w sprawach wykraczających poza bieżącą administrację majątkiem, a więc między innymi w sprawie o dział spadku, znoszenie współwłasności, czy też w sprawie należnego dziecku odszkodowania (SN w postanowieniu z dn. 5.02.1999r., sygn. akt II CKN 1202/98, Lex 1213617, w uchwale z dn. 04.02.1997r., sygn. akt III CZP 127/96, OSNC 1997/5/50). Skoro do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu zaliczono między innymi zawarcie ugody sądowej w sprawach należnego dziecku odszkodowania, to tym bardziej czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest ugoda pozasądowa, zawierająca zrzeczenie się dalszych roszczeń odszkodowawczych na rzecz małoletniego dziecka.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z treści art. 9 ust. 1, art. 9a i art. 34 ust. 1 ustawy z dn. 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) i (...).

Mimo rozbieżności w dotychczasowym orzecznictwie za dominujący należy uznać pogląd, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 03.08.2008 r. Więż emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, a więc doznany na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu jej aktywności życiowej i motywacji do przezwyciężania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi (por. wyrok SN z 25.05.2011 r. Sygn. II CSK 537/10 i wyrok SN z 22.10.2010 r. Sygn. III CZP 76/10).

W sprawie nie można więc przyjmować, że powodom należy się zadośćuczynienie w rozumieniu przepisu art. 446 § 4 k.c. przyznającego wprost osobie najbliższej zmarłego możliwość ubiegania się o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę. Jednakże utrata prawa do życia w pełnej rodzinie i wszystkie późniejsze okoliczności związane z bólem po śmierci osoby najbliższej, rozpacz, smutkiem, traumą, negatywnymi emocjami, poczuciem pustki i osamotnienia, zbliżone są do zadośćuczynienia, o którym mowa w aktualnie obowiązującym przepisie art. 446 § 4 k.c.

W doktrynie przyjmuje się, że zadośćuczynienie ma funkcję kompensacyjną, mającą na celu zatarcie lub co najmniej złagodzenie następstw naruszenia dóbr osobistych a wysokość zadośćuczynienia winna zależeć od wielkości doznanej krzywdy. Dla ustalenia wysokości „odpowiedniej” sumy, w tym wypadku tzw. zadośćuczynienia (rodzajowo i skutkami w zasadzie odpowiadającego zadośćuczynieniu z art. 446 § 4 k.c.) winno uwzględniać się takie okoliczności jak: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar doznanej krzywdy, intensywność naruszenia (w kategoriach obiektywnych), stopień negatywnych konsekwencji – w tym także niewymiernych majątkowo, nieodwracalność skutków naruszenia, stopień winy sprawcy.

W stosunku do powodów naruszone zostało dobro bardzo istotne – mianowicie dobro osobiste do życia w pełnej rodzinie. Pozbawienie tego prawa jest szczególnie dolegliwe. Okoliczności sprawy wskazują, że powodów łączyły z ojcem głębokie więzi emocjonalne. Byli kochającą się rodziną. K. Z. (2) był troskliwym ojcem. Angażował się w opiekę nad dziećmi. Ojciec pomagał im w nauce. Spędzał z nimi czas. Chodzili na wspólne spacer, jeździli na wycieczki. Jego śmierć była dla powodów bardzo traumatycznym przeżyciem. Spowodowało to u nich poczucie ogromnego smutku i krzywdy. Stracili osobę, która była dla nich wzorcem do naśladowania. Śmierć ojca zaburzyła harmonię ich rozwoju. Utracili poczucie bezpieczeństwa i stabilizacji. Do chwili obecnej nie pogodzili się z tą stratą. Powodowie wspominają ojca. Często odwiedzają jego grób, kultywując pamięć po nim.

Zadośćuczynienie, czy też roszczenia zbliżone swoją treścią do zadośćuczynienia (jak w tym przypadku) jest pochodną dwóch funkcji. Mianowicie zachodzi potrzeba utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, co nie może podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok SN z 30.01.2004 r. sygn. I CK 131/2003). Odpowiedniość sumy zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu negatywnych doznań, ale nie może być jednocześnie źródłem wzbogacenia. Zadośćuczynienie powinno mieć przede wszystkim kompensacyjny charakter, musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SN z 04.11.2010 r. sygn. IV CSK 126/10). Wysokość stopy życiowej społeczeństwa może rzutować na wysokość

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jedynie uzupełniająco w aspekcie urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości społecznej (wyrok SN z 14.01.2011 r. sygn. I. PK 145/10).

Sąd uznał, że kwotą adekwatną do poniesionej przez powodów krzywdy będzie suma 100.000 zł, w stosunku do każdego z nich. Oddalając powództwo w zakresie kwoty 20.000 zł, w stosunku do każdego z powodów Sąd miał na względzie, że należna powodom rekompensata o charakterze zbliżonym do zadośćuczynienia ma nieco innych charakter niż zadośćuczynienie z art. 446 § 4 k.c. Należało zastosować miarkowanie, również i z tej przyczyny, że powodowie zdecydowali się na wniesienie sprawy do Sądu po wielu latach od wypadku, co może oznaczać, że negatywne okoliczności związane ze śmiercią ojca nie były aż tak dolegliwe jakby wynikało to z opisu żądania. Od krytycznego zdarzenia upłynęło 11 lat, zatem uznać należy, że odczuwane przez powodów ból i cierpienie, w chwili obecnej występują w zdecydowanie mniejszym natężeniu niż to miało miejsce bezpośrednio po wypadku. Czynnikiem czasu może mieć natomiast wpływ na wysokość zadośćuczynienia jeśli jest ono dochodzone po upływie znacznego okresu czasu od naruszenia dóbr osobistych (wyrok SA w Krakowie z dn. 3.04.2014r., sygn. akt I ACa 139/14, LEX nr 1554696). Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego okres najgłębszej żaloby u powodów już minął. Powodowie odzyskali równowagę emocjonalną, między innymi dzięki wsparciu najbliższych. Aktualną pozostałością po przeżyciach związanych z żalobą jest pamięć i wspomnienia o nieżyjącym ojcu, które wzbudzają u nich smutek i żal, lecz nie do tego stopnia, że dezorganizują sposób funkcjonowania powodów w życiu codziennym.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w pkt I-szym wyroku i przyznano na rzecz D. Z., K. Z. (1) i M. Z. kwoty po 80.000 zł, mając na względzie wypłacone przez pozwanego sumy po 20.000 zł na rzecz każdego z nich. Zasądzone kwoty są stosunkowo wysokie i zupełnie spełniają swój kompensacyjny charakter.

Odsetki ustawowe przyznane zostały od zasądzonych na rzecz powodów kwot od dnia 12 września 2015r., czyli po upływie 30 dni od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu wezwania do zapłaty. Zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia powinien spełnić swoje świadczenie na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania, a jeśli tego nie uczyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek od należnej wierzycielowi sumy. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tej dacie powinny się należeć od tego właśnie terminu (tak: SA we W. w wyr. z dn. 18.01.2012r., sygn. akt I ACa 930/11, SA w W. w wyr. z dn. 28.10.2011r., sygn. VI ACa 247/11, SN w wyr. z dn. 18.02.2011r., sygn. I CSK 243/10, SN w wyr. z 14.01.2011r., sygn. I PK 145/10). Sąd w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy ustalił, że szkoda w dobrach powodów istniała już w chwili zgłoszenia roszczenia ubezpieczycielowi, a nie dopiero od daty wyrokowania. Zgodnie natomiast z art. 817 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (tak też w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). W myśl § 2 w/w art. 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, których wysokość określało rozporządzenie Rady Ministrów (art. 359 § 3 k.c.). Sąd zasądził od 12 września 2015r. odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty w wysokości określonej na podstawie poprzedniego brzmienia Kodeksu cywilnego z uwagi na treść art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.) stanowiącego, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. W związku z tym, że na mocy powołanej wyżej ustawy od 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana ustawy Kodeks cywilny w zakresie art. 359 k.c. oraz 481 k.c. i wprowadzono rozróżnienie na odsetki ustawowe oraz odsetki ustawowe za opóźnienie. Zmieniła się treść art. 481 § 2 k.c., w myśl którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Obecnie art. 481 § 2 k.c. nie odsyła do regulacji odsetek ustawowych zawartych w art. 359 k.c., a w konsekwencji wysokość odsetek ustawowych (1,5% + 3,5%) i ustawowych za opóźnienie (1,5 % + 5,5 %) są różne. Z uwagi na to Sąd zasądził od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, co do przyczynienia się zmarłego K. Z. (2) do zaistnienia przedmiotowej szkody zważyć należy, że stosownie do art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody,

obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Przyczynieniem się poszkodowanego do powstania szkody jest każde jego zachowanie pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkoda, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przyczynienie się do szkody osoby bezpośrednio poszkodowanej, która zmarła, uzasadnia obniżenie na podstawie art. 362 k.c. świadczeń przewidzianych w art. 446 § 3 i § 4 k.c. dla najbliższych członków rodziny zmarłego (SN w wyroku z dn. 12.09.2013r., sygn. akt IV CSK 87/13, LEX nr 1383297). Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. Z. L., do wypadku zaistniałego w dniu 18 maja 2006r. doszło na pasie ruchu właściwym dla kierunku jazdy samochodu F. (...). K. samochodem R. (...) zjechał na przeciwny pas ruchu, po którym poruszał się samochód F. (...) i doprowadził do czołowego zderzenia. Swoim zachowaniem stworzył stan zagrożenia w ruchu drogowym i wywołał sytuację wypadkową. Zjazd samochodu R. mógł być dużym zaskoczeniem dla kierującego pojazdem F. (...). Tym samym nie można wykazać, aby kierujący pojazdem F. mógł uniknąć wypadku, czy też swoim zachowaniem przyczynił się do powstania zdarzenia.

Na podstawie art. 100 kpc Sąd, cofając zwolnienie orzeczone postanowieniem tut. Sądu z dnia 11 grudnia 2015r. (k. 85), nakazał ściągnąć od każdego z powodów na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu tytułem opłaty w części od oddalonego powództwa z zasądanego roszczenia kwoty po 1.000 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1 ukssc Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Okręgowego w Tarnobrzegu tytułem opłaty od pozwu co do uwzględnionej części powództwa kwoty po 4.000 zł.

Na podstawie art. 100 kpc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę po 2.376 zł. Każdy z powodów poniósł koszty w wysokości 4.870,83 zł, na które składają się: 3.600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 270,83 zł – wynagrodzenie biegłego i 1.000 zł opłata od pozwu. Pozwany (w odniesieniu do każdego z powodów) poniósł koszty w wysokości po 7.600 zł, na które składają się: 3.600 zł wynagrodzenie pełnomocnika i 4.000 zł opłata od uwzględnionej części powództwa. Sąd nie uwzględnił kosztów opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, gdyż dowód ten był zbędny z uwagi na możliwość dopuszczenia dowodu z opinii biegłego tej specjalizacji sporządzonej na potrzeby postępowania karnego. Powodowie wygrali w 80 %, zaś pozwany w 20%. Każdemu z powodów należy się kwota 3.896 zł (4.870,83 zł x 80%). Koszt pozwanego wobec każdego z powodów to kwota 1.520 zł (7.600 zł x 20%), zatem ostatecznie 3.896 zł – 1.520 zł = 2.376 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)R. B..